Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XX — Warszawa, 25 października 1938 r. — Nr 63.

SPIS TREŚCI.

CZĘŚĆ A.

CZĘŚĆ C.

DZIAŁ ZASOBÓW.

517.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 2 grudnia 1938 r. nr 129 o ustaleniu cen starych podkładów na rok 1939.

Stosownie do zarządzeń Ministra Komunikacji z dn. 19 lipca 1936 r. nr MZ. XIV. 486/5 (Dz. Urz. M. K. nr 28, poz. 148); z dnia 10 grudnia 1936 r. nr MZ. X. 951/76 (Dz. Urz. M.K. nr 69, poz. 354), Ministerstwo Komunikacji ustala na rok 1939 niżej wymienione ceny rejestrowe i sprzedażne starych podkładów, zaliczonych do działu XVI mianownictwa.

1. Ceny rejestrowe podkładów budowlanych:

Dz. XVI/10 normalnotor. miękkie zł 0,70 za szt.
„ „ /11 wąskotorowe „ „ 0,15 „
„ „ /12 normalnotor. twarde „ 0,90 „
„ „ /13 wąskotorowe „ „ 0,20 „

2. Ceny rejestrowe podkładów opałowych:

Dz. XVI/5 miękkie zł 0,70 za m³ przestrzenny
„ „ /6 twarde „ 0,90 „ „

3. Najniższe ceny sprzedażne podkładów opałowych i odpadków:

z drzewa miękkiego zł 2,60 za m³ przestrzenny
„ twardego „ 3,70 „ „
(plus koszty gospodarcze, jak przewóz, piłowanie).

4. Ceny sprzedażne podkładów budowlanych:

za podkład z drzewa miękkiego zł 2,00
„ „ twardego „ 3,00.

Nr MZ. X. 951/282/38.

518.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 27 września 1938 r. nr 130 o obniżeniu punktu krzepnięcia oleju wagonowego zimowego.

Celem obniżenia punktu krzepnięcia oleju wagonowego zimowego podczas silnych mrozów, Ministerstwo Komunikacji zaleca mieszać ten olej z olejem solarowym o punkcie krzepnięcia minus 40° C. w sposób następujący:

służbie dokonywującej smarowania osi parowozowych i wagonowych wydawać olej wagonowy z dodaniem:

a) przy temperaturze od minus 15° C. do minus 25° C. — 10% oleju solarowego,

b) przy temperaturze poniżej minus 25° C— 15% oleju solarowego.

Przy temperaturze do minus 15° C. należy stosować olej wagonowy zimowy bez żadnej domieszki, ponieważ dostawcy gwarantują zgodnie z warunkami techn. krzepnięcie oleju przy minus 18° C.

Po dodaniu oleju solarowego należy smar jak najdokładniej wymieszać, aby otrzymać jednolity produkt, przy czym magazyny względnie parowozownie, które wydają olej wagonowy, mogą zawczasu przygotować omawiane mieszanki, lecz tylko w ilości nie przekraczającej jednodniowego zapasu.

Ministerstwo Komunikacji nadmienia, że przez dodanie oleju solarowego zmniejsza się smarność oleju wagonowego, wobec czego należy przestrzegać, aby dodawanie to nie było dokonywane bez rzeczywistej potrzeby.

Na podstawie badań laboratoryjnych punkt krzepnięcia oleju wagonowego zimowego obniża się w sposób następujący:

przez dodanie 10% oleju solarowego do minus 28°C
" " 15% " " " " 30°C

Równocześnie traci moc obowiązującą okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 8 kwietnia 1927 r., ogłoszony w Dz. Urz. M. K. nr 40 z 1938 r. pod poz. 387. Natomiast pozostaje w mocy okólnik Ministerstwa Komunikacji (do wszystkich d. o. k. p.) z dnia 9 maja 1938 r. nr M. Z. X. 937/20, w sprawie stosowania oleju zimowego od dnia 1 października do dnia 1 marca.

Nr M. Z. IX. 902/153/38.

519.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 30 września 1938 r. nr 131 w sprawie warunków technicznych — norm na przetwory naftowe dla P. K. P.

Ministerstwo Komunikacji unieważnia niniejszym warunki techniczne dostawy przetworów ropnych — Polskie Normy zatwierdzone w dniu 2/XI-1934 r. za nr MZ. I-25/20, obejmujące normy P. N.-P. 201, 202, 211 — 219, 261 — 277, 402, 403, 406, 1001, 1002, oraz warunki techniczne ser. Z. nr 131, obejmujące warunki na: ropał, parafinę, wazelinę i smar Torot'a i w zamian wprowadza jako obowiązujące na P.K.P., wydane przez Polski Komitet Normalizacyjny normy przetworów naftowych, ich właściwości i normalne metody ich badań, (wydanie drugie z 1937 r.) obejmujące normy właściwości P-401 — 403, 406, 407, 1001—1012, 1018 — 1021, metody badań P.-200—202, 211—224, 232—234, 261—274, 276, 277 z następującymi zmianami i uzupełnieniami dodatkowymi:

1. **Benzyna** (str. 4) dla potrzeb P.K.P. powinna odpowiadać warunkom jak poniżej:

a) początek wrzenia poniżej 55° C z tym, że do tej temperatury może oddystylować najwyżej 5%,

b) do 120° C dystyluje najmniej 40%,

c) koniec dystylacji nie wyżej 190° C,

d) zawartość siarki nie wyżej 0,1%.

2. **Oleje smarowe** (str. od 11 do 20) bez zmiany, z tym uzupełnieniem, że zawartość gudronów nie może przekraczać 6%.

3. **Oleje wagonowe** (str. 21) bez zmiany, z tym uzupełnieniem, że zawartość gudronów nie może przekraczać 36%.

4. **Olej cylindrowy do pary nasyconej** (str. 28) bez zmian, z tym zastrzeżeniem, że zawartość gudronów nie może przekraczać 36%.

5. **Oleje cylindrowe do pary przegrzanej** (str. 28) bez zmian, z tym zastrzeżeniem, że zawartość gudronów nie może przekraczać 24%.

Nieuwzględniony w metodach badań sposób oznaczenia zawartości gudronów, należy przeprowadzać w/g dotychczasowej metody (kwasem siarkowym).

6. **Parafina** — nie uwzględniona w omawianych normach winna odpowiadać następującym warunkom technicznym:

a) powinna być dobrze przerafinowana, biała, bez zapachu, sucha, twarda, nie zawierać olejów, kwasów i obcych domieszek. Położona na białym papierze w temperaturze 13° C — 20° C w ciągu 2 godzin nie powinna pozostawiać tłustych plam,

b) powinna posiadać punkt topliwości podł. Żukowa 46—48° C.

Jednocześnie Ministerstwo Komunikacji powiadamia, że oleje gazowe dla wagonów motorowych, nie objęte normami P. K. N., będą zakupywane według specjalnych warunków technicznych — podawanych w zamówieniach względnie umowach.

Nr MZ. IX. 902/135/38.

DZIAŁ DRÓG KOŁOWYCH.

520.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 4 października 1938 r. o zmianie instrukcji z dnia 7 lutego 1937 r. w sprawie udzielania koncesyj na zarobkowy przewóz osób i towarów pojazdami mechanicznymi poza obszarem jednej gminy.

§ 1.

Zarządzam następujące zmiany w instrukcji w sprawie udzielania koncesyj na zarobkowy przewóz osób i towarów pojazdami mechanicznymi poza obszarem jednej gminy, stanowiącej załącznik do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 7 lutego 1937 r. (Dz. Urz. M. K. nr 5, poz. 33), zmienionej zarządzeniem z dnia 9 maja 1938 r. (Dz. Urz. M. K. nr 44, poz. 413):

1) w punkcie 20 ust. (2) na końcu dodaje się: „W tym celu, ustalając warunki koncesji, należy zamieszczać w dokumencie koncesyjnym postanowienie o obowiązku budowy przez koncesjonariusza bądź samego, bądź wspólnie z innymi koncesjonariuszami w zależności od ich stopnia zainteresowania i możności finansowych, dworców względnie stacyj autobusowych. Postanowienia te powinny ściśle określać miejscowości, w których mają być wybudowane dworce względnie stacje autobusowe. Ich rozmiary oraz warunki techniczne i sanitarne, jakim, ze względu na potrzeby komunikacyjne powinny odpowiadać, tudzież terminy ukończenia budowy, należy w dokumencie koncesyjnym zastrzec do uregulowania w oddzielnej decyzji.

Przy ustalaniu tych warunków należy przestrzegać, aby koszty urządzenia dworców względnie stacyj autobusowych nie powodowały nadmiernych opłat za korzystanie z dworców względnie stacyj autobusowych przez inne osoby, ani nadmiernych opłat za przewóz";

2) punkt 28 ust. (3) otrzymuje brzmienie:

„Koncesyj nie można wydawać stowarzyszeniom, ponieważ są one organizacjami o celach niezarobkowych. Nie należy również wydawać koncesyj takim osobom prawnym, których zadaniem nie jest zajmowanie się zarobkowym przewozem pojazdami mechanicznymi. Podstawą do oceny tej okoliczności jest, jeśli chodzi o spółki handlowe (art. 5 § 2 kodeksu handlowego) rejestr handlowy (patrz rozporządzenie z 1 lipca 1934 r. Dz. U. R. P. nr 59, poz. 511), jeśli zaś chodzi o spółdzielnie — rejestr spółdzielni, a w stosunku do spółek niehandlowych (spółki prawa cywilnego), których organizacja opiera się na przepisach art. 546 i nast. Kodeksu Zobowiązań (Dz. U. R. P. nr 82, poz. 598 z r. 1933) — umowa spółki. Jeżeli koncesja ma być wydaną spółce, należy przed tym ustalić, na podstawie rejestru handlowego i umów spółki, charakter prawny spółki, jej podstawy finansowe, wysokość kapitału oraz podstawy finansowe spólników, jeśli ponoszą oni osobistą i bezpośrednią odpowiedzialność za zobowiązania spółki, jak to ma miejsce w spółkach jawnych, komandytowych i w spółkach prawa cywilnego. Nie mniej ważny od podstaw finansowych spółki ze względu na obowiązki, wynikające z koncesji i na możliwość nadużywania koncesji, jest skład osobowy spólników i osób, uprawnionych do prowadzenia przedsiębiorstwa i reprezentowania spółki. W spółkach jawnych i komandytowych imiona i nazwiska spólników są ujawnione w rejestrze handlowym. W spółce z ograniczoną odpowiedzialnością imiona i nazwiska spólników, oraz ilość i wysokość ich udziałów muszą być zamieszczone w umowie, wymagającej formy aktu notarialnego i zgłaszane sądowi rejestrowemu. Również, jeśli chodzi o spółki prawa cywilnego, umowa spółki (obowiązuje pisemna umowa) określa imiona i nazwiska spólników oraz ilość i wysokość ich udziałów. Jeśli o koncesję występuje spółka prawa cywilnego lub handlowego należy, tak, jak gdy chodzi o podania osób fizycznych o koncesję, badać, czy spólnicy posiadają warunki, określone w p. 28 ust. (1), a koncesje wydawać tylko takim spółkom, w których liczba spólników nie jest zbyt liczna i których spólnicy i osoby, uprawnione do prowadzenia przedsiębiorstwa i reprezentowania spółki, posiadają wymagane warunki. Z tych samych powodów należy przewidzieć w warunkach koncesji zakaz zmian — bez zezwolenia Urzędu Wojewódzkiego — w osobach spólników i w ich udziałach, pod rygorem odebrania koncesji. Spółkom akcyjnym mogą być wydawane koncesje tylko wtedy, gdy wszystkie akcje ich są imienne. W dokumencie koncesyjnym, niezależnie od wymienienia firmy, powinno być zamieszczone dokładne określenie koncesjonariusza. Jeśli koncesja ma być wydana osobie prawnej, nie będącej spółką, wówczas wymienić należy nazwę ustawową lub statutową, a jeśli koncesja ma być wydana spółce prawa cywilnego lub handlowego, także imiona i nazwiska wszystkich spólników. Każda zmiana spólników, oczywiście dokonana za zgodą Urzędu Wojewódzkiego, powinna być odnotowana w dokumencie koncesyjnym",

3) w punkcie 28 ust. (5) na końcu dodaje się:

„Dlatego należy — kierując się myślą tworzenia celowych zespołów linij komunikacyjnych — w miarę wygasania terminów ważności koncesyj przedsiębiorstw małych i słabych finansowo, przydzielać linie dotychczas przez nie obsługiwane istniejącym solidnym przedsiębiorstwom, jeśli Urząd Wojewódzki uzna je za odpowiednie do wykonywania przedsiębiorstwa przewozowego w większym rozmiarze, a dopiero w braku takich — nowym przedsiębiorcom. To samo dotyczy linij dotychczas nieobsługiwanych (pionierskich). Celem ochrony małych i finansowo słabych, lecz solidnych przedsiębiorców, którzy po wygaśnięciu ich koncesji

nie będą mogli otrzymać nowej koncesji wobec przydzielenia eksploatowanych przez nich linij innym większym i silniejszym finansowo przedsiębiorcom, należy, przed wydaniem koncesyj na rzeczone linie, w miarę możności, nie wywierając jednak wprost przymusu, dążyć do tego, aby przedsiębiorca, otrzymujący koncesję zawarł umowę spółki z osobą, obsługującą dotychczas daną linię (linie) albo, gdyby się to okazało niemożliwe, aby wykupił jego tabor",

4) w punkcie 28 w ust. (8) dodaje się:

„Nie należy również przedłużać terminów ważności koncesyj, jeśli linia powinna być włączoną do zespołu linij komunikacyjnych; koncesja na taką linię powinna być wydana większemu i finansowo silniejszemu przedsiębiorcy",

5) w punkcie 29 ust. (1) dodaje się:

„W szczególności przedsiębiorstwa, obejmujące nowe linie (zespół linij), powinny być — w miarę potrzeby — zobowiązane do obsłużenia także niektórych linij, nie przynoszących na razie zysku. Należy również dążyć do stwarzania co raz to większych udogodnień dla podróżnych w komunikacji autobusowej, zwłaszcza przez powiększenie ilości kursów w ramach tych samych koncesyj i przez zwiększanie taboru".

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Nr DR-146-5/13.

CZĘŚĆ C.

OKÓLNIK NR 36

z dnia 30 września 1938 r.

o podatku drogowym

(nr SF. 66-5-1).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydentów Miast i Starostw Krajowych w Poznaniu i Toruniu.

W jednym z najbliższych numerów Dziennika Ustaw ukaże się rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Komunikacji w sprawie wykonania art. 12 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu nadanym art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. nr 59, poz. 455) o podatku drogowym. Z uwagi na to, że — stosownie do przepisów powołanej ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. podatek drogowy na obszarze miast wydzielonych może być pobrany już w roku budżetowym 1938/39 w wysokości półrocznego wymiaru, a zbyt późne ukazanie się rozporządzenia mogłoby uniemożliwić tym miastom powzięcie odpowiednich uchwał we właściwym terminie z zachowaniem przepisu art. 40 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, zarządzam aby uchwały w sprawie poboru omawianego podatku odpowiadały następującym zasadom:

1. Suma podatku drogowego nie może przekraczać kwoty wydatków związku samorządowego na budowę i utrzymanie dróg oraz na spłatę i oprocentowanie pożyczek długoterminowych zużytych na cele drogowe, a w powiatowych związkach samorządowych również na zapomogi na cele drogowe dla gmin wiejskich i miast niewydzielonych, zmniejszonych o sumę wpływów budżetowych, mających specjalne przeznaczenie na cele drogowe.

2. Wymiar i pobór podatku drogowego na rzecz pomorskiego i poznańskiego wojewódzkich związków samorządowych na budowę i utrzymanie dróg wojewódzkich może być dokonany jedynie łącznie z wymiarem i poborem podatku drogowego na rzecz powiatowych związków samorządowych i miast wydzielonych. Wymiar tego podatku będzie dokonany przez wydziały powiatowe względnie zarządy miejskie miast wydzielonych. Gdyby niektóre powiatowe związki samorządowe lub miasta wydzielone nie pobierały na swoją rzecz podatku drogowego, wówczas wydziały powiatowe względnie zarządy miejskie miast wydzielonych dokonają wymiaru i poboru podatku drogowego tylko na rzecz wojewódzkiego związku samorządowego.

3. Łączne obciążenie poszczególnych kategoryj płatników z tytułu podatku drogowego, pobieranego na rzecz powiatowych związków samorządowych, względnie miast wydzielonych i na rzecz wojewódzkiego związku samorządowego, nie może przekraczać norm, określonych w art. 12 ust. (3) i (4) cytowanej ustawy.

Jeżeli stawki podatku drogowego, uchwalone przez radę powiatową, względnie radę miejską, łącznie ze stawkami tegoż podatku, uchwalonymi przez sejmik wojewódzki, będą przekraczały normy, zakreślone w art. 12 ust. (3) i (4) ustawy, wówczas podatek drogowy pobrany bedzie według maksymalnych stawek, określonych w powołanych przepisach, a podział wpływów z podatku drogowego pomiędzy powiatowy związek samorządowy względnie gminę miejską a wojewódzki związek samorządowy bedzie dokonany w stosunku do wysokości preliminowanych na dany rok budżetowy wydatków na utrzymanie i budowe dróg wojewódzkich i dróg powiatowych, względnie gminnych, podlegających — zgodnie z § 2 rozporządzenia — pokryciu z wpływów z podatku drogowego.

4. Wszelkie wpłaty, dokonywane przez płatników na poczet podatku drogowego, wy-

mierzonego na rzecz powiatowego związku samorządowego względnie gminy miejskiej i na rzecz wojewódzkiego związku samorządowego, podlegają zaliczeniu na rzecz tych związków w stosunku do wysokości stawek podatkowych, uchwalonych przez te związki bądź też w przypadku, przewidzianym w § 4 ust. (2) rozporządzenia w stosunku do wysokości preliminowanych na dany rok wydatków drogowych.

5. Uchwała sejmiku wojewódzkiego o poborze podatku drogowego powinna być podana do wiadomości wydziałom powiatowym i zarządom miejskim miast wydzielonych na 3 miesiące przed rozpoczęciem danego okresu budżetowego.

6. Za wymiar i pobór podatku drogowego na rzecz wojewódzkich związków samorządowych związki te winny wypłacać wydziałom powiatowym i zarządom miejskim miast wydzielonych wynagrodzenie w wysokości 5% sum, ściągniętych tytułem podatku drogowego, przypadającego na rzecz wojewódzkich związków samorządowych.

7. Rokiem podatkowym dla wymiaru podatku drogowego jest rok budżetowy.

8. Nie mogą być obciążone podatkiem drogowym grunty, wymienione w art. 2 pkt 2 — 12 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. nr 85, poz. 593).

9. Do dnia 1 stycznia 1940 r. podatkiem drogowym mogą być obciążone przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, wykupujące świadectwa przemysłowe względnie karty rejestracyjne, przewidziane w ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. nr 46, poz. 339), zaś od dnia 1 stycznia 1940 r. przedsiębiorstwa i zajęcia, wykupujące karty rejestracyjne zgodnie z ustawą z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. nr 34, poz. 293).

10. Nieruchomości stale zwolnione od podatku od nieruchomości na podstawie przepisów art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) oraz nieruchomości, wymienione w § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 259), nie mogą być obciążone podatkiem drogowym.

11. Podatkiem drogowym w miastach wydzielonych mogą być obciążone tylko nowowzniesione budowle oraz części nadbudowane i przybudowane, czasowo zwolnione od podatku od nieruchomości na podstawie ustawy z dnia 22 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 786), rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 508), ustawy z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 173) oraz ustawy z dnia 19 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224).

Dla ustalenia podstawy wymiaru podatku drogowego od części nadbudowanych i przybudowanych należy brać czynsz względnie wartość czynszową, przypadającą tylko od tych części nieruchomości, które podlegają podatkowi drogowemu.

12. Obowiązek podatkowy w odniesieniu do nowowzniesionych budowli rozpoczyna się z początkiem następnego miesiąca po dniu, od którego rozpoczyna się bieg terminu zwolnienia od podatku od nieruchomości na zasadzie przepisów o ulgach dla nowowznoszonych budowli. Obowiązek ten gaśnie z końcem tego miesiąca, w którym wygasa zwolnienie od państwowego podatku od nieruchomości.

13. Przez podstawę idealnego wymiaru podatku od nieruchomości należy rozumieć taką podstawę wymiaru podatku, jaką należało by przyjąć według przepisów art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14), gdyby te nieruchomości nie korzystały ze zwolnienia od podatku od nieruchomości.

Dla nieruchomości, których użytkowanie rozpoczęło się w ciągu roku budżetowego, poprzedzającego rok podatkowy, podstawę idealnego wymiaru podatku od nieruchomości stanowi czynsz roczny, obliczony w stosunku do czynszu należnego za okres użytkowania.

Dla nieruchomości, których użytkowanie rozpoczęło się w ciągu roku podatkowego, podstawę idealnego wymiaru państwowego podatku od nieruchomości stanowi czynsz należny za okres użytkowania, obliczony od chwili rozpoczęcia użytkowania, do końca roku budżetowego w stosunku do czynszu należnego za 1 miesiąc najmu lub dzierżawy.

14. Podwyższenie maksymalnych norm podatkowych, przewidzianych w art. 12 ust. (3) lit. a, b i c ustawy, może nastąpić tylko w tym przypadku, gdy dokonanie wydatków drogowych w większym rozmiarze, aniżeli pozwalają na to wpływy z podatku drogowego według stawek określonych w art. 12 ust. (3) ustawy, jest konieczne dla celów komunikacyjnych i gospodarczych, a brak innych źródeł pokrycia tych wydatków.

Gdyby w województwach pomorskim i poznańskim łączne stawki podatku drogowego, uchwalone na rzecz powiatowego związku samorządowego lub miasta wydzielonego i na rzecz wojewódzkiego związku samorządowego, przekraczały na obszarze poszczególnych powiatów względnie miast wydzielonych normy określone w art. 12 ust. (3) ustawy i zachodziłaby konieczność podwyższenia stawek podatkowych w granicach określonych w art. 12 ust. (4) ustawy, wówczas zezwolenie na podwyższenie stawek podatkowych winien wyjednać zainteresowany wydział powiatowy względnie zarząd miejski.

15. Obciążenie nieruchomości kosztami pierwszego urządzenia ulic lub placów na podstawie przepisów ustępu (4) art. 174 prawa bu-

dowlanego powoduje zwolnienie danej nieruchomości od podatku drogowego na okres lat 6-ciu, natomiast zwolnienia takiego nie powoduje fakt obciążenia danej nieruchomości kosztami zamiany nawierzchni na mocy przepisów ust. (5) art. 174 prawa budowlanego.

16. Sześcioletni okres ulg podatkowych, przewidzianych w ust. (6) art. 12 ustawy rozpoczyna się: a) dla nieruchomości, które zostały obciążone kosztami pierwszego urządzenia ulic przed dniem 1 października 1938 r. i dla których statutowe terminy płatności rat tych kosztów (bez względu na ilość rat) przypadają po tym terminie oraz dla nieruchomości, które zostaną pociągnięte do pokrycia kosztów pierwszego urządzenia ulic w okresie od 1 października 1938 r. do 31 marca 1939 r. — z dniem 1 października 1938 r.; b) dla nieruchomości, które zostaną obciążone kosztami pierwszego urządzenia ulic po dniu 31 marca 1939 r.—z początkiem tego roku budżetowego, w którym zapadnie termin płatności pierwszego nakazu płatniczego z tytułu obciążenia danej nieruchomości kosztami pierwszego urządzenia ulic i placów.

Rozłożenie kosztów pierwszego urządzenia ulic i placów na spłaty na okres dłuższy niż lat 6 nie ma wpływu na okres zwolnienia danej nieruchomości od podatku drogowego.

W przypadku nieskorzystania przez zarząd miejski z uprawnień, wynikających z przepisu ust. (4) art. 174 prawa budowlanego, koszty pierwszego urządzenia ulic i placów w zakresie budowy nawierzchni i chodników mogą być pokrywane z wpływów z podatku drogowego.

Ponadto, wyjaśniam, że:

a) obciążenie poszczególnych kategoryj płatników podatkiem drogowym na rzecz wojewódzkiego związku samorządowego powinno być jednakowe dla obszaru całego województwa;

b) jeżeli ten sam płatnik został pociągnięty do uiszczenia podatku drogowego z tytułu posiadania gruntu, nieruchomości i przedsiębiorstwa przemysłowego względnie handlowego w nakazie płatniczym należy podać osobno wysokość podatku drogowego, obliczonego w stosunku do każdego z wymienionych wyżej obiektów;

c) z uwagi na to, że przepisy o podatku drogowym zostały zamieszczone w części ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, do zatwierdzenia uchwał o poborze tego podatku oraz do wymiaru i poboru tego podatku stosują się odpowiednio przepisy części IV, V i VI powołanej ustawy z uwzględnieniem przepisów § 120 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 listopada 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 113, poz. 937) zmienionego częściowo rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 400);

d) przedkładając do zatwierdzenia uchwały o poborze podatku drogowego, związki samorządowe winny dołączać szczegółowy wykaz preliminowanych na dany rok wydatków drogowych oraz zestawienia wpływów budżetowych, mających specjalne przeznaczenie na pokrycie wydatków drogowych;

e) podatek drogowy, jako dochód celowy, może być zatwierdzany tylko na jeden okres budżetowy;

f) statuty o poborze podatku drogowego powinny w zasadzie odpowiadać statutowi wzorowemu, dołączonemu do niniejszego zarządzenia.

W końcu zaznaczam, iż z dniem 1 kwietnia 1939 r. przestaje obowiązywać okólnik z dnia 11 maja 1936 r. Nr 33 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 14, poz. 85) w części, dotyczącej poboru specjalnych opłat drogowych.

(—) *Korsak.*
Podsekretarz Stanu

Zał. Nr 1 do okólnika Nr 36.

Statut wzorowy o podatku drogowym.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu nadanym art. 5 pkt (3) ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455) pobrany będzie w roku budżetowym . . . . na obszarze . . . . (miasta . . . . . powiatowego związku samorządowego) podatek drogowy.

§ 1.

Na pokrycie wydatków, związanych z utrzymaniem i budową dróg samorządowych pobrany będzie w roku budżetowym . . . . . . podatek drogowy w kwocie . . . . . . zł.

§ 2

Podatek drogowy pobrany będzie w wysokości:

1) . . . . % wymiaru państwowego podatku gruntowego, obliczonego bez oddzielnego dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),

2) . . . . % ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, przewidzianych w ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 46, poz. 339),

3) . . . . % podstawy wymiaru państwowego podatku od nieruchomości, ustalonej w myśl przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) lub . . .

% podstawy idealnego wymiaru podatku od nieruchomości czasowo zwolnionych od podatku od nieruchomości.

(W miastach wydzielonych ma zastosowanie tylko drugie zdanie pkt 3 po słowie „lub").

§ 3.

Wymiar i pobór podatku drogowego uskutecznia .... (Wydział Powiatowy, Zarząd Miejski).

§ 4.

O wymierzonym podatku drogowym zostanie płatnik zawiadomiony wezwaniem płatniczym.

Podatek drogowy płatny jest w równych ratach półrocznych w miesiącu kwietniu i listopadzie.

§ 5.

Odwołania przeciwko wymiarowi podatku drogowego wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 62, poz. 454), a na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego w terminie i trybie, przewidzianym w § 69 i nast. ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r.

§ 6.

Nieuiszczony w przepisanym terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem odsetek według postanowień ustawy z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 8, poz. 88) oraz z doliczeninm kosztów egzekucyjnych według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 721) zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 401).

W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580), zmienionego częściowo rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78), z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340) — koszty egzekucyjne pobierane będą według przepisów tego rozporządzenia.

§ 7.

Wykroczenia przeciwko przepisom niniejszego statutu podlegają karze porządkowej do wysokości 345 zł 90 gr, o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62 — 66 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

§ 8.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu (wskazać sposób ogłoszenia w danej miejscowości przyjęty) z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 19 .... roku do dnia 31 marca ...... roku.

Uwaga I. Od dnia 1 stycznia 1940 r. pkt 2 § 2 statutu winien mieć brzmienie następujące: „2) ..... % ceny kart rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zakładów, wymienionych w działach I, lit. a) i II lit. a) części III załącznika do art. 7 ustawy z dnia 25 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 293), jeżeli zatrudniają one ponad 100 pracowników i w wysokości .... % od pozostałych przedsiębiorstw i zajęć".

Uwaga II. W przypadku wprowadzenia na obszarze województwa pomorskiego i poznańskiego poboru podatku drogowego na rzecz wojewódzkiego związku samorządowego, powiatowe i miejskie statuty podatkowe winny był uzupełnione w sposób następujący:

a) w nagłówku do statutu przed wyrazami: „pobrany będzie" należy wstawić: „oraz w związku z uchwałą Sejmiku Wojewódzkiego w ..... z dnia ......",

b) w § 2 w końcu pkt pkt 1, 2 i 3 należy dodać wyrazy:

„w tym:

a) na rzecz pow. zw. sam. (miasta) . . . %,

b) na rzecz wojewódzkiego zw. sam. . . %.

Gdyby zaś podział wpływów z podatku drogowego pomiędzy powiatowy związek samorządowy względnie miasto i wojewódzki związek samorządowy dokonywał się według przepisów § 4 ust. (2) rozporządzenia — wówczas nie należy uzupełniać § 2 statutu w sposób wyżej podany, natomiast w pierwszym zdaniu § 2 zamiast wyrazów: „w wysokości" należy wstawić wyrazy: „na rzecz powiatowego związku samorządowego (miasta ......) i wojewódzkiego związku samorządowego w łącznej wysokości:".

Zał. Nr 2 do okólnika Nr 36.

Statut wzorowy o poborze podatku drogowego na rzecz wojewódzkich związków samorządowych.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu nadanym art. 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455) pobrany będzie w roku budżetowym ..... na rzecz .... wojewódzkiego związku samorządowego podatek drogowy.

§ 1.

Na pokrycie wydatków związanych z utrzymaniem i budową dróg wojewódzkich pobrany będzie w roku budżetowym .... podatek drogowy w kwocie ...... zł.

§ 2.

Podatek drogowy pobrany będzie w wysokości:

1) .... % wymiaru państwowego podatku gruntowego, obliczonego bez oddzielnego

dodatku i ulg, przewidzianych w art. 7 i 8 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),

2) . . . . % ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, przewidzianych w ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 46, poz. 339).

3) . . . . % podstawy wymiaru państwowego podatku od nieruchomości, ustalonej w myśl przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) wzglednie . . . . % podstawy idealnego wymiaru podatku od nieruchomości czasowo zwolnionych od podatku od nieruchomości.

§ 3.

Wymiar i pobór podatku drogowego na rzecz Wojewódzkiego Związku Samorządowego zostanie dokonany przez wydziały powiatowe i zarządy miejskie miast wydzielonych łącznie z wymiarem i poborem podatku drogowego na rzecz powiatowych związków samorządowych i miast wydzielonych.

§ 4.

Odwołanie przeciwko wymiarowi podatku drogowego wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w § 69 i nast. ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r.

§ 5.

Nieuiszczony w przepisanym terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem odsetek według postanowień ustawy z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr 8, poz. 88) oraz z doliczeniem kosztów egzekucyjnych według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 73, poz. 721), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r, (Dz. U. R. P. Nr 46 poz. 401).

W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. R. P. Nr 62, poz. 580) zmienionego częściowo rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24), z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78), z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340) — koszty egzekucyjne pobierane będą według przepisów tego rozporządzenia.

§ 6.

Wykroczenia przeciwko przepisom niniejszego statutu podlegają karze porządkowej do wysokości 345 zł 90 gr, o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62 — 66 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

§ 7.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i po ogłoszeniu w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 19 . . . . roku do dnia 31 marca 19 . . . . . roku.

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn. Nr 29/38, poz. 174).

Adres Redakcji:
Ministerstwo Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, Gabinet Ministra, pokój Nr 27, tel. 552.00, wewn. 101.

Adres Administracji:
Administracja Wydawnictw Ministerstwa Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, pokój Nr 123, II p., tel. 8.26.28. Konto czekowe PKO. Nr 30.658.

Warunki prenumeraty w kraju: rocznie zł 8.—; półrocznie zł 4.—; kwartalnie zł 2.—; cena numeru 50 gr.

Do nabycia w Administracji Dz. Urz. M. K. lub w Administracji Dz. Zarz. D. O. K. P. Prenumeratę wpłaca się z góry przed rozpoczęciem kwartału, półrocza lub roku. Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedyńczych numerów Dz. Urz. M. K. wnosi się do właściwych urzędów pocztowych, najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru Dziennika. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych w sposób niewłaściwy nie uwzględnia się. Za zmianę adresu opłata wynosi 50 gr.

Cena ogłoszeń: od wiersza zł 1; za stronę zł 100.

Ogłoszenia prywatne można umieszczać tylko na luźnych kartkach dołączonych do Dziennika. Administracja Dziennika nie odpowiada za niedotrzymanie terminu ogłoszenia.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa nr 102066. 20.X.38. 8400.